

הזרוע והלחיים פרק עשירי חולין

קל.

עין משפט נר מצוה

(א) כבודות דל. (תמורה י. לג.) (ב) (ג) (דברים י"ג, א) (שם).

ג'ליון הש"ס

רש"י ר"ה הורוע והלחיים וכ"י משום דבעי וכו', ע"י לקמן דף קל"ג ע"ב דנשי"א ד"ה לצד מראשית הגז:

מוסף רש"י

שקדם מום קבוע להקדשן. שיהיה להם מום קבוע ויהיה להם להמכר ולהציל ממומיהם. קרנן למזבח (בבב"ר ד"ט). חייבין בבכורה. לאחר פדיון אם ילדו (שם) אם נקבות הן ולאחר פדיון בכורו (תמורה י"ג) ובמנתנות. זרוע ולחיים וקניה כחולין גמורים (בבב"ר ד"ט). וירצאין לחולין. כפדיון לגמרי לגזו ולעבד כחולין גמרי, משום דמעיקרא לא חילף משום עקש הקדשה חמורה. (שם) וירצו מותר. אפילו איכר קודם פדיון וקניה לאחר פדיון (תמורה ג'). והשוחטין בחוץ פטור. אפילו קודם פדיון. אפילו הו' מומן קל טעון דוקן שבעי, דלגבי קדשה מתייב שטוחו בחוץ, הלא פטור משום דלא חלה עליהן מתמילה קדשה. (שם) ק' (בבב"ר ד"ט). ואם מותר. קודם פדיון. יפדו. להאכילן לכלבים. דאין קדושתן חמורה ומו קמ"ל דגרימי משאר קדשים שחילו נפדו חוץ שחילו לעמוד בפי הכהן בשעת הערמול, דכתיב והעמיד את העמדה והערך הכהן וגו' (שם). חוץ מן הבכור והמעשר. שאפילו נמומן חלה עליהן קדושה חמורה. דכתיב רחם מקדשו ומעשרו מבי לא יבקר בין טוב לרע, דמשמע בין חם בין צלל מום קדוש. טוב חם רע צלל מום (שם). או מום עובר. כמאן ליתמה דמי ומהל עליה קדושה (שם). ואין יוצאין בו. שאפילו לאחר פדיון אסורין בגזיה ועבודה (שם). וירצו והלבן אסור בו. מפני גמרה שמתעברו קודם פדיון וילדו לאחר פדיון (שם). והשוחטין בחוץ. קודם פדיון. חייב כרת, ובגמרא מפרש דזוקין שבעין דלאוין קל לפניו ולהציל דל' עקבה דלאמר אם עלו לא ידעו, אבל בשאר מומין לא דלמיתין במטבת יומא (שם). הראוי להלך מועד חייבין עליו

הזרוע והלחיים. בארץ ובחולה לארץ. * משום דבעי למימר בחולין אבל לא במוקדשין נקט להו: **צפני הציט.** בעודו קיים: חולין אינן חייבין בחמה ושוק אלא קדשים לחודיהו: **ואסן אוסם.** בחמה ושוק כתיב. אותם מיעוטא הוא חמה ושוק אין ולא

דבר אחר: כל הקדשים שקדם מום קבוע להקדשן. הרי הן כמקדיש עניס ואניס לדמיהם ואין בהן קדושת הגוף ואם נפדו הרי הן כחולין גמורים ומייצגים צבוכרה אם ילדו בכור הרי הוא קדוש וכל זמן שלא נפדו לא כדלמך צבוכרות פ"ב (דף ט"ז). קסבר האי תנא תנא קדושת דמיס מדמה מן הצבוכרה דאין קדושה חלה על קדושה: **וולדו וחלצו מוסר לאחר פדיונם.** מה שאין כן במקדיש תמימים ונסתאבו ופולדן דלמרי צבוכרות (דף ט"ז). רק ככל אות נפשך מזבח ואלכלת צרסי צפסולי המוקדשין לאחר פדיון הכמוז מדבר מדליטטרין קרא למימר צבו הטמא והטעור יאלכנוגו וכתיב מזבח ואלכלת צשר מזבח ולא גזיה ואלכלת ולא לכלצין צשר ולא חלצ וולדן דתמימים שנסתאבו ונפדו מן צבוכרות דאסור וצבוכרות (דף ט"ז). מוקמינן כגון דליעבר לפני פדיונו ואמיליד לאחר פדיונו בין ירשא דקתני מומר בין קספא דקתני אסור: **ויולאין לחולין.** ע"י פדיון להיות כחולין גמורים אפילו לגזו ולעבד מה שאין כן בקדם הקדשן את מומן כדלקמן בסמניתינן: **והשוחטין בחוץ פטור.** ואילו בקדם הקדשן את מומן מן צבוכרות קודם פדיון. יפדו. קודם פדיון ואע"ג דאין ראויס לפתח אהל מועד דהא בעלי מומין ניניה ותנן (ובסמי דף ק"ב). הראוי לפתח אהל מועד חייבין עליו

הזרוע והלחיים. תלמוד לומר ואתן אותם. ואי לאו קל ומומר לא הוה לרין קרא אע"ג דסתמא כתיב בין בחולין בין צבוכרות דה"ל דבר הלמד מענינו צמה הכמוז מדבר בחולין דכתיב לעיל מהאי קרא דגנך מירושך ויהרך וגו' גז לאנך ורשעית הגז אינו נוהג במוקדשין כדלמך לקמן פרק ראשית הגז (דף קל"ה):

תירתי מלקוח ויתום. הוא מני למימר נמי תירתי מכלאים וטרפה ועוד טעמא דתמן צפרק ממעשר בהמה (בבב"ר דף ט"ז). שאין נכנסין לדיר להמעשר:

זה אין מירי אחרניא א"א. יתמה דקאי בצמתות וממעט חמה ושוק אדרבה ה"ל למעוטי מיינה מוקדשין ממתנות ויש לומר דכבר אמעיטו מלאוים וכה"ג פירש"י צפ"ק (לשיל דף ט"ז). גבי חולת אשר ללויס:

והשוחטין בחוץ פטור וואין עושין תמורה ואם מתו יפדו חוץ מן הבכור ומן המעשר. כל שקדם הקדשן את מומן או מום עובר קודם להקדשן ולאחר מכאן נולד להם מום קבוע ונפדו פטורין מן הבכורה ומן המתנות ואינן יוצאין לחולין להגזו ולהעבר וולדן וחלבן אסור לאחר פדיונן והשוחטין בחוץ חייב וְעוֹשֵׂי תְמוּרָה וְאִם מִתּוֹ יִקְבְּרוּ: **גמ'** טעמא דכתב רחמנא אותם הא לאו הכי הוה אמינא קדשים חייבין במתנות איכא למיפרך מה לחולין שכן חייבין בבכורה תירתי מזכרים מה ליזכרים שכן חייבין בראשית הגז מתיישים מה לתיישים שכן נכנסין לדיר להתעשר מוקנים מה לוקנים שכן נכנסו לדיר להתעשר מלקוח ויתום מה ללקוח ויתום שכן נכנסין לדיר להתעשר במינן קאמרת קדשים נמי במינן נכנסין לדיר להתעשר ויהיו חולין חייבין בחמה ושוק מקל וחומר ומה קדשים שאין חייבים במתנות חייבין בחמה ושוק חולין שחייבין במתנות אינו דין שחייבין בחמה ושוק אמר קרא וזהו יהיה משפט הכהנים זה אין מירי אחרניא לא אלא טעמא דכתב רחמנא זה הא לאו הכי הוה אמינא חולין חייבין בחמה ושוק והא בעי תנופה היכא לינופניהו אי אבראי. לפני ה' כתיב

ויאמרו לא יבקר בין טוב לרע. דמשמע בין חם בין צלל מום קדוש. טוב חם רע צלל מום (שם). או מום עובר. כמאן ליתמה דמי ומהל עליה קדושה (שם). ואין יוצאין בו. שאפילו לאחר פדיון אסורין בגזיה ועבודה (שם). וירצו והלבן אסור בו. מפני גמרה שמתעברו קודם פדיון וילדו לאחר פדיון (שם). והשוחטין בחוץ. קודם פדיון. חייב כרת, ובגמרא מפרש דזוקין שבעין דלאוין קל לפניו ולהציל דל' עקבה דלאמר אם עלו לא ידעו, אבל בשאר מומין לא דלמיתין במטבת יומא (שם). הראוי להלך מועד חייבין עליו

א א מיי פ"ט מהל צבוכרות ה"ל א סמ עשין קבז טו"ש"ע י"ד י"ד סא סעף סא:
ב ב מיי שם טור ש"ע שם סעף י"ט:
ג ג מיי פ"ה מהלסת צבוכרות ה"ל מ:
ד ד מיי פ"ט מהלסת צבוכרות ה"ל צ:
ה ה מיי פ"ה מהלסת שם סעף ט:
ו ו מיי פ"ה מהלסת אסורי מזבח ה"ל א:
ז ז מיי פ"ה מהלסת מעשה קרבנות ה"ל ו:
ח ח מיי פ"ה מהלסת תמורה ה"ל י:
ט ט מיי פ"ה מהלסת אסורי מזבח ה"ל א:
י י מיי פ"ה מהלסת מעילה ה"ל ט:
כ כ מיי פ"ה מהלסת צבוכרות הלכה ט:
ל ל מיי פ"ג מהלסת תמורה הלכה ט:

תורה אור השלם

- 1. כי את חוה התנקה ואת שוק התרומה לקחתה מאת בני ישראל ואתן אותם לאהרן הכהן ולבניו לחק עולקם מאת בני ישראל: וירא ז לז וזה יתיה משפט הכהנים מאת העם מאת ובחי חובב אב שרור אם שיה ונתן לבתן הדיקס והלקינים והקבה:
- 2. דברים י"ג
- 3. וְיָדוּ תְבִיאִיקָה אֵת אִשִּׁי יָי אֶת חֶחְלֵב עַל הַחֹהֶב וְיִבְיָאוּ אֵת תְּחֹהֶב לְחַיִּיף אֹתוֹ תְּנִיפָה לְפָנַי וְיִקְרָא ז ל